

LA GRALLA

AVISOS Y SUSCRIPCIONS

RINCON 121

Entre Treinta y Tres é Ituzaingó

SENMANARI CATALÁ Y LITERARI

SUSCRICIO ADELANTADA

Ciutat	ps. 0.50
Campanya	„ 0.60
Exterior	„ 0.70

LA GRALLA

MONTEVIDEO, MARS 27 DE 1887.

Supliquém als nostres agents y suscriptors de fora y de la Capital, que al notar lo mes petit retard ó falta en l' envió del periódich, ho posin en concixement d' aquesta administració.

Aixís mateix devém dir que 'ls suscriptors que 's trobin en descurbert procurarán posarhi al corrent de la subscripció si volen llegir LA GRALLA.

BARAS Y PATRIOTAS

Molt nos complau que LA GRALLA, lo modest senmanari que 's publica en aquestas platjas llunyadanas de la pátria, haje sigut lo periódich que primer ha tractat la qüestió de la guerra que amenassa á Fransa, ab lo patriotisme y claretat que reclaman nostre esperit llatí y nostra simpatía per ella.

“La España” d' aquesta ciutat, també ha publicat un article, calcat sobre 'l nostre últim referent á aquesta qüestió, á mes de transcriurer dia á dia, las opinions de la premsa republicana de Madrit, que en lo fondo son las que nosaltres prevéyam desde 'l viatge del difunt Alfons XII, á Alemanya.

Avuy, al veurer que la premsa espanyola, monárquica, en totas sas manifestacions, ja fussionista, conservadora, esquerrana, demócrata y fins possibilista, calla al respecte, posposant, com sempre, la dinastía á la pátria, 'ns doném vergonya de que homes nascuts en terra espanyola sian los que maneijan tan garruerament la nau de l' Estat, caminant al suicidi; 'ns dona pena, veurer á tants olivarenchs, que posan lo crit al cel quant Catalunya reclama sos robats drets, servir de “galeottos” pera enfonsar la pátria general en l' abim de l' esclavatje, y de una nació lliure ferne un feudo de l' Alemanya.

Ahir l' Alemanya 'ns “prenia” las Carolinas, demá s' ambició (si surt airosa de la guerra ab Fransa) “demanará” las Balears, y los feéls servidors de la dinastía Borbon-Austriaca, sian manats per Sagasta ó per Cánovas, las CEDIRÁN per no comprometer á la Península á una guerra que, dirán élls, 'ns seria fatal.

Lo regionalisme fa por als olivarenchs, perque té per missió enfortir los membres, debilitant lo cap afeblit ja per la abundancia de parásits que l' afebren, simulant una vida que no es altre cosa que una debilitat quixotesca, y foragitan contra l' ideya y particularment,

contra Catalunya, son primer apóstol un sens fi de malediccions y anatemas invocant lo sagrat nom de la pàtria, que no es altre cosa que 'l pressupues-to: tractan d' anti-patriotas á los catala-nistas, per lo fet que volém que nostra regió sia gran y lliure, com ho volen los vascos, gallegos, asturians y castellans vells, quant ells son los verdaders "ba-ras" que, per conservar una dinastía que 'ls regoneix cessantías y 'ls dona empleos, sense necessitat d' exámen prévi, son capassos fins de vendrers la pàtria, com ho han ja fet ab Cárles IV, gracias á l' intimitat de la seva muller ab son primer ministre; com ho ha in- tentat Alfons XII, gracias als agravis inferits á la seva muller y á l' uniforme de coronel d' hulans, ab lo que En Bis- mark lo incluhí á la llista dels criats de l' emperador Guillém; y com ho farà la Regenta, gracias á sas afinitats de fami- lia, als consells de sos antichs alemanys ó alemanisats, y per l' instint de pro- pia conservació, (que deu sentir sens dupte); vendrá á la política Bismarkina la pàtria espanyola que té la debilitat de deixarse regir, per una dona estran- gera, aliada á Alemanya, y á mes á mes, sense afeccions á la terra que la suporta com sobirana, salvo la aquies- sencia de Lleó XIII, altre criat de Gui- llém de Prussia, y galan obsequiador de reinas viudas.

J. BAITX Y BALIL.

LO DESTERRAT

Sent al cor fonda tristesa;
com un plom sobre del pit,
de nit y dia neguit,

y la constant fortaleza
que tenía, li ha fugit.
Lo sol li causa dolor;
te 'l pensament perturbat,
se creu voltat de foscó,
y creyent ditxa y amor
está ab intranquilitat.

Y rahó té, puix li han negat sa patria
per que un jorn als tirans volgué enfosá;
la joya que son cor mes idolátria
qui sab quan torná á veurela podrá.
Lluny de sa patria, 'l mon, carga pesada,
insoportable li és 'pobre expatriat!
sab ell que resta encara endogalada
puig de son somni no l' han despertat.
Cáure 'l tirá present veure algun dia;
l' esperança 'l sosté d' eix fe. gloriós;
Ningú distreurel pot de sa porfia
y així pensant no pot viure en repós.
Contra qui 'l encadena, sab conspira
son partit. Ja li diuhen que 's prepari
á tornar á sa patria. Ja respira.
Prompte lliure 's veurá de son calvari.
Reb una carta que li portas novas
de lo que dins sa patria n' ha succehit,
de llibertat ne creu trobar las probas
dintre lo plech que tremolós n' ha obrít.
Clavats sos ulls en lo paper, demostra
son pit pantejant fort lo que sufreix;
'altra volta als tirans sa patria 's postra!
aqueix terrible cop son cor parteix.
Ja s' acabat son somni de ventura;
totas sos il-lusions s' han acabat,
sols li queda despit, dol, amargura,
ja 'l mon li sobra al pobre desterrat.
—Ay patria mia—diu—No puch tornar—
Abandona son cor al sentiment
consegueix sens esforços un pló esclatar
y mor, pobre infelís d' anyorament.

Buenos-Aires 7 de Mars de 1887.

RAM-MAT.

Ilusió d' una ilusió

Só jove, ab moltas aspiracions, molts
poch quartos y per mes senyas solté. Aixó
ja sé que nó interessará á ningú; però per lo

que 'm proposo contar, m' interessa molt á mí.

Com anaba dihent donchs, me trobaba en aquell período de 'l amor en qu' encara no m' era permés ferlo mes que de reixas en fora (adverteixen de pas qu' en qüestions amorosas al revés de las judiciales, quan s' está de reixas en dins es la millor época) y per lo tant exposat d' estiu á las anadas y vingudas dels passants de tota mena y d' hivern al permanent perill de agafar una pulmonía que 'm fes perdre tot lo bé que 'm proposaba al costat de la nena dels meus ulls. Eran poch mes poch menos las 9 y mitja, de una nit negra com lo dematí d' un dissapte per qui ha de fer efectiva una quantitat y no sab ahont sont los quartos.

M' estava feya mitja hora passejant com de costum enfront de la reixa de ma estimada, sense esperansa d' ésser correspost aquella nit, perque una veu secreta semblaba que 'm digués ¡carbassa! May havia hagut de fer *ante reixa*; sempre arribaba á la cita dejorn, y sempre notaba al allargarli la ma (no á la reixa) per lo fort de l' estreta que de sas mans venia, lo molt qu' era desitjada ma visita. Moments d' angunia eran aquells en que á pesar de la fosca, los meus ulls semblants á la *pintaraja* en lo fons del mar, veyan los detalls del lloch que tantas vegadas habia escoltat lo ressó de no interromputs petons y l' enjogassat moviment de duas mans, que instintivament se movían pera sellar la amistat mes gran que hi pot haber entre dos sers que s' estiman.

Perdia la xaveta; bé podia dir que jo no era jo, perque aquella terrible tardansa, 'm cambiaba desde l' extrém dels cabells fins lo de las unglas dels peus. ¡Ella no sortir! ella perjura! No, may; no pot oblidarme la que ha jurat aymarme fins á morir. De que valdrian las paraulas? ¿De que valdrian las miradas d' aquells ulls mes blaus, que 'l cel quan va de mancada 'l pampero? ¡Peró ben mirat las paraulas valen ben poca cosa! se n' han vist tantas que han fet pitjor!...

En aquet moment lo rellotje tocaba las 11 y quart. Lo fret de la nit comensaba á deixar-se sentir; las puntas dels dits me feyan pessigollas, y una suhó que no tenia cap analogía

ab lo termómetro quant está á 36° invadia tot mon cos:

Quinse passos mes avall del lloch que fitaba, la claró d' un mal fanal, mes mal alimentat de gas, projectaba la sombra dels ferros que servian d' aguant á uns vidres mes bruts que 'l carrer de la Zanja de l' Habana.

Un trist presentiment va ferme apartar per un moment la vista de la reixa de ma estimada pera dirigir-la sota 'l fanal y... llamp del cel, en lo mateix moment que sortia de la cantonada ab precipitació un bulto, sento las persianas correr y veig á través d' ellas per lo llum que de dintre 'l quarto sortia, lo contorn d' ella, de la nena dels ulls blaus, de la estimada del meu cor.

No hi ha dupte, lo paper que 'm toca representar avuy es lo d' aguantar la capa; veurer; com se fan l' amor aquesta que conech massa: y aquet que no conech jens; en una paraula, fer lo que fins avuy havian fet los arbres del carrer y las parets de la casa quan jo era l' favorecut; però t' erras noya; á la cita hi compareixerá no lo *neófito* dels teus amors, sinó aquell que ja 'n sab la prima.

Dit y fet; la vergonya d' ésser posposat á un altre, 'm feu reaccionar de tal manera, que jo, poruch per naturalesa, puix may he pogut dormir sol, me trobaba ab un coratje capas d' enfrontar un exercit de *mamelucos*.

L' embossat s' anaba atansant ab tota pressa; de la mateixa manera que camina un home fustigat per la gana, á la vista d' una taula ben parada. Un crit d' "alto mestre" ressona per l' espay; á n' aquest se n' hi afegeix un de sortit de la reixa de mas ilusions y abdós confonentse, páran en sech al home de la capa.

—Que voleu?

—Qui sou?

—Res vos importa; deixcume fer ma via.

—Impossible; m' heu de dir que veniu á fer á aquestas horas y en aquet lloch?

—Lo mateix podria preguntarvos jo á vos; que feu en una nit com aquesta enfront de ma casa?

—De la vostra no hi sou. En lo siti que 'ns trobém, hi tinch mes drets jo que vos.

—Es un que está tocat del bolet—sento

que diu entre dents—no hi es tot pobre home—Y dirigintsem afegeix, aneu bon home en nom de Deu y deixeu que vaji á abraçar á ma familia després de dos anys que no la veig.

—Desenllás final: lo qui jo 'm creya era lo número 2 en mon important paper d' enamorat, resultava ser lo seu pare qu' arribava d' un viatge á América.

Sense esma pera respondrer y perduda fins la consciencia de mi mateix, deixo aquell siti de mas ilusions malehint la ceguera que m' habia fet confondre al meu futur sogre ab un rival.

HORACI FLACH

CONFESSIÓ

Al péu d' un confessionari,
que trista llum ilumina,
ajenollada uua nina,
se confessa ab lo vicari

Y veyent lo capellá
que á expresarse 's resisteix
sa véu suaument endolceix
y aixís torna á comensá:

—Vaja, nena, pit y fort
parla clar, no tingas por
lo que es diu á un confessor
es igual que 's digui á un mort.

—Res tinch que siga ténut
la nena contesta al *pare*.

—Donchs ¿per qué no dius encare
si algun amor has tingut?

—Sí, un ne tinch qu' es ma alegría.

—Veyám, ¿com se diu?

—Simón.

—¿Y l' estimas?

—Res del mon
abandonarlo 'm faría.

—¿Que dius! ¡Ay desgraciada!
Encare no tens quinze anys
y ja passas tals afanys.
y estás tan enamorada.

Y... digas, ¿ton pare ho sab?

—Com que 'n Simón cada nit
dorm ab mí als *peus* del méu llit...

ó de vegadas al *cap*.

Al sentí aixó 'l capellá
bramant igual que una fera
diu:—¿Y ton pare tolera
deixarte aixís deshonorá?

¡Apartat del costat meu,
apártat dona malvada,
des l' instant qu' ets deshonorada
no caps al temple de Déu!

Al sentir la noya aixó
com si algú l' hagués *picada*,
s' alsa d' una revolada
y li diu al confessor:

—Y are, ¡ahont va aquest poca pena!
Si algun altre insult me tira
arreplego una cadira
y li trenco per la esquena.

Sápiga, senyor pavana,
que 'l Simon que tant repara
es... un mico que 'l meu pare
me va portar de l' Habana.

J. LAMBERT.

¡CABRERA!

NOVELA DE COSTUMS CATALANAS

PER

“LO CIEGO”

Montevideo—Febrer del any vintiset de la Restauració.

dels Jochs Florals

CAPÍTOL I

L' hivern

¡Quína tristor dona l' hivern á tot arreu, y molt mes á montanya!...

¡Ay! A! veurer aqueilas valls, planas y camps sensa verdor ni flors, los arbres despullats de fullas y rublerts de jebra, sens óure las may iguals passadas dels jolius rossinyols, ni aquells jiu!... ¡xech!... xech!... ¡xech!... dels verdums, ni 'ls xiulets dels merlots, ni las bonicoyas cardinas y ni 'ls altres companys de primavera, estiu y tardor... tot sech y esmor-

tuhit, al veurer los pagesos y altres vehins ensempls arrupits y amoratats de nassos y orelles, plens los dits de panallons que lo fret hi congría; al veurer, torném á dir, tot aixó, las álas del cor s' esglayan donantli gana de dormirse fins á la vinguda de la sempre esperada y benvolguda primavera.

Aquesta petita descripció qu' havem fet avans de tirar endevant lo que desitjém enovar á nostres llegidors, nos ha fet recordar una feta en una vila de molt nom per sos delitosos «borregos,» y qual vila está sentada als peus del bell Monseny, pcr la part de llevant.

Era en lo mes de Desembre del any mil-vuit cents sexanta sis de nostre era.

Una grossa nevada havia encatifat desde 'l cim fins á las voreras de la mar, tant lo Monseny com altres serrats d' aquellas encontradas.

La neu y lo fret crú portat pel oratje fi del Nort, nos tenian empresonats aprop la llar d' una casa de nom en dita vila, un dematí á las vuit.

La gent qu' arrodonia la llar en la qual cremaban poch á poch dos grossos tions, eran cinch personas qu' al escalf d' aquells, menjaban ab dalit y gust, fesols fregits ab cansalada, remullant tot sovintet la boca ab llarchs y xerricants tragos de vi.

L' amo de casa, anomenat Pau Malla, era allavors lo batlle de la vila. Home un poch alt, aixut de carns y escardalench, de génit prompte, però passimanit; de bon cor y mitjanament instruhit. Representaba tindre cinquanta anys, y era d' ofici ferrer ab casa parada.

La seva dona que 's giraba al nom de Rosa, era fresca de carns y mostraba tindre quaranta vuit anys d' etat. De génit violent é imperiós, tan sols sofrenat pél sentiment religiós molt arrelat dins son criteri.

Ella era la que 'n aytal moment enrahonaba ab veu alta ab son marit, sobre una feta que feya temps tenia als habitants de la vila ab desavinensas y fins barallas.

—O jo deixaré d' éssar batlle, ó la Maria será la dona de 'n Pauet.

Aquestas foren las primeras paraulas que donaren lloch á un «xáfech» de contestas.

—Tú, encara que sias lo batlle, no deus, ni pots ficarte en los assumptos privats de las familias,—vá dir la Rosa.

—¡Com, no; lo batlle, segons diu lo gobernador civil en totas las amonestacions y prevencions que 'n cartas-oficis nos remet, es responsable de tota alteració d' ordre que 's produheix en la vila. Y com jo, ja fa temps que vaig veyent qu' aqueix assumpto de 'n Pauet y la María com mes va mes s' enreda, y com que lo foch quant mes prompte s' apaga menos temor hi ha que s' estenga, per tot lo dit, vull que 's cásin lo mes aviat possible pera tráurem aqueix pés de tanta responsabilitat. Després, ahont s' ha vist que perque una minyona enrahóni ab un jove, honestament, lo pare d' ella, perque així li plau, la tinga tancada en lo colegi de las Germanas? Aixó trovas bé?

—Lo pare sempre es pare,—digué la Rosa,—y segons nostras costums y lleys, jo he sentit á dir qu' éssent éll l' amo, pot fer y desfer á dins sa casa á mesura de son pler....

—¡Alto aquí! cridá 'n Pau Malla—aixó que tu dius, era antes de la guerra; ¿donchs per qué 'ns hem barallat tants anys sino pera donar á cada qual lo que sia de rahó?

—Ben dit, Pau; ves ¡pobre xicota! perque 'n Pauet es fill de 'n Ramon y perque 'n Ramon es lliberal, y sent lliberal vá ésser «miquelet,» lo pare d' ella que no se sab de quin partit es, no vol que festejin.

'L que d' aquest modo 's va ficar en la conversa del marit y muller, era l' Agustí, fadrí majó de la ferrería.

—Es á dir, donchs,—replicaba la Rosa—que vosaltres que diheu que sou lliberals, velleu que 'ls pares no pugan reptar als fills, y aquets pugan fer son antoix quant los plagui, sens mirar lo que dirán y tindre á menos l' honra de sa nissaga?

—¡Així m' agrada, mestresa, que 'ls piqueu la cresta á n' aquets pollastres de paper d' estrassa!

'L que va sortir ab aquest ciri trencat era l' Anton, mosso de mall y manxaire de la ferrería.

—¡Calla tú, fart de fesols!—va cridá l' Agustí,—afegint: ¿qui 't fa ficar allá ahont no 't demanan?

—Y vos — respongué l' Anton, — perquè hos hi haveu ficat?

—¿Saps que 's aixó?—va dir la Rosa á l' Anton—massa confiansa qu' aquet, senyalant á n' en Malla—li dona, y com 'ls dos son son de la mateixa corda...

No havia acabat de dir la Rosa sas últimas paraulas, quant pujantli á n' en Pau la sanch al cap y caragolantnhi un d' aquells que no podem dir, va cridá:

—¿Calleu d' una vegada! No faltajia altre cosa que volguent posar jo, pau á tota la vila, tingués constanment la discordia dins de casa!

Després d' aixó, en Malla va dir á l' Agustí:—Fesme recordar que després te tinch que parlar apart.

—¿Angeleta!—deya la Rosa á la criada—pósa aygua á la caldera pel diná y pénjala als cremalls. Burxa y puja una miqueta 'l foch perque no s' apagui. Després fesme recordar que 't vull dir una cosa.

Nosaltres, simples espectadors d' eix petit teatre, anirém aixecant telons á fi de posar en relleu totas las figuras que déguen sortir y pendrer part en aquesta comedia...

Si, perque l' hivern de la «Terra» com en l' hivern de nostra vida, los recorts son los grills de la cadena sens fi que va nuant segles y mes segles fins y á tant sia servit qui pot mes que tots nosaltres.

(Seguiré)

PIFIAS

Pera lo 17 del entrant Abril la catalanista «Rat-Penat» prepara una funció que farà época entre 'ls catalans residents aquí.

Se posará en escena «La Creu de 'la Masia» y la pessa «Embolica que fa fort.

Tenim la satisfacció de poder donar per primera vegada un entussiasta aplauso á la Comissió del Centro Catalá d' eixa ciutat, per lo patriotisme que demostra, y molt més ressaltant encare, perque 's veu que ha sapigut sobreposarse á las anti-catalanistas ideas d' alguns que no tenen mes interés que deprimir nostra excelent literatura.

Dihem aixó, per la adquisició de la senyora

donya Teresa Robles, dama catalana de conciencia y valor artístich, que ha vingut escripturada per lo Centro, pera poder cumplir ab sas mes sagradas obligacions, aixó es: fer que lo Centro Catalá, d' avuy endevant, pugua ostentar lo escut que li serveix d' emblema, ab dignitat, cosa que fins avuy no han volgut fer las comissions que per son mal l' han regit de tres anys ensá.

Desde avuy pot contar l' actual Comissió Directiva ab l' apoyo lleal (encar que modest) de LA GRALLA, si es que, com creyém y segons los informes que tenim, treballa per honrar las quatre barras de sanch que ostenta en son escut.

¡Avant!

VUYTS Y NOUS

Un aragonés preguntá á sa promesa que estava en la finestra:

—¿Pujo?

Y ella li contestá.

—La porta es oberta, la mare es á missa y jo estich en camisa...

—L' aragonés. molt cremat.

—Malehits sian tans inconvenients.

Un subjecte vegé á un pagés cullint bolets

—Peró, amich—li digué—¿No teniu pó de agafarne algun de verenos?

—¿Oh no tinga cuidado, no porto la intenció de menjarmels no; son pera vendre.

Hi han quatre cosas que sempre son majors de lo que nosaltres 'ns figurém.

—Nostes anys, nostres deutes, nostres enemichs y nostras faltas.

—¿Es á dir que torna vosté aquedarse á casa 'ls dilluns?

—Si; los dilluns se parla y venen alguns cantants.

—¿Yo creya que sa casa era molt baixa de sostre.

—Es vritat, y per aixó no cantan tenors sinó baixos.

Conversa entre pollos del día:
 —Com t' agrada aná al teatro?
 —A mí de livita.
 —¿Y á tu Lluïset?
 —A mí de jaqué.
 —¿Y á tu Enrich?
 —Ah! A mí de gorra

En una estació de forro-carril, un pajés
 acompanyat de la séva dona, pregunta al en-
 carregat del despaig:

—Un bitllet de terceaa per aquesta.
 —Per ahont?
 —Per Barcelona. ¿Quant es?
 —Trenta rals.
 —Ca., no pot ser. ¿Que no véu la meva
 dona al menos ne fá dos... Ja veurá que 'ns
 pesin ab la báscula.

Epigramas

Diu en Pau com un axioma
 que al homè Déu ha criat
 perque:—«Per ser respectat,
 vá dir, no hi ha com *fer l'home*.

—A mí 'm sembla, Valentí,
 que tot aquest malestar
 que sentiu, no 'l pot causar
 cap mes cosa sinó 'l ví.
 —Ferme mal lo ví no pot
 perque 'l hech de bona classe.
 —Bé, pero, ¿ja ho féu ab tassa?
 —No senyor, que ho fuig ab got.

—Lo llevarse dematí
 may m' ha molestat á mí.
 —Aisó contaho á ta lía
 —Pot bén creureho, D. Martí
 m' he llevat sempre á milja dia.

—Varen dirme que 'l nebot

del Ambrós morí del pit.
 —A mí 'm consta, Margarit
 que va morir-se del tot.

TRENCA-CLOSCAS

XARADAS

*Primera-duas tercera
 tercera, segona tersa;
 tres total hu cinch-postrera,
 y hu-dos-tres tercera inversa
 prima-segona-tres-quatre,
 tres hu-dos-tres-quarta cinch;
 y quatre antes de darrera,
 tres quatre-cinch-quatre-quint.*

Si *prima* allá hont es en *prima*
 segurament que hi *primera*;
 no tinch duas ni tercera
 y *prima* á dirte ab vritat,
 que quan *primera* algun dia
 per atzart á casa seva
 que 's bastant lluny de la meva,
 hi *total* molt bén tapat.

ESTAPERET

Si á ma *primera*
 li donas tóm,
 veuras que s' usa
 en varios jochs;
 y si la posas
 junt ab la *dos*,
 veurás qu' es cosa
 que té lo porch.
 Sense la *tersa*
 ¡pobre lector!
 no haurías ánima
 ni tampoch cos;
Tersa-invertida
 de home es *tres tot*...
 Apa rumia
 que toco 'l dos.

XARRICH XARRACH.

MUDANSA

Lo que tenen tots los arbres
lo que no falta á ningú,
lo que 's veu en tots los teatres
lo que de xich has fet tú.

TRIÀNGUL

.
.
.
.

Omplir los pichs ab lletres que llegidas horisontal y verticalment dongan

- 1 ratlla, Un instrument de música
- 2 " un Deu mitològic
- 3 " un verb parlant en *castecao*
- 4 " com acaban tots los mals
- 5 " una lletra.

ENDAVINALLA

Só lo mes original:
qui 'm dona 'l ser no 'm pot veurer
ni pot viurer ab mí, ho pots creurer
perque soch lo seu rival;
qui 'm fá, no 'm fá, ¿no hi atinas?
y si al que 'm fa destrueixes
tu mateix 't submergeixes
en lo que só ¿m' endlavina?

ESTAPERET.

QUADRAT DE PARAULAS

.
.
.
.

Omplir los pichs ab lletres que llegidas vertical y horisontalment donguin:

- 1 ratlla. Un animal.
- 2 " Un metall.
- 3 " Tots ne tenim.
- 4 " En el mar.

CAP CIGRANY.

Soluciones á lo insertat en lo número anterior.

- 1—A-na-gra-ma.
- 2—Ma-ta-ró.
- 3—Nabucodonosor.

✽c

Han enviat solucions los ciutadants següents:

- Totas—Estaperet, Camalluhent y Un Promés.
1 y 3—Un Tranquil, Pau de las Ansias y Ningú.
1 Pas-Plus y Casat de nou.

o o o

CORRESPONDENCIA PARTICULAR DE LA GRALLA.

Estaperet—Lo felicitem per sa enginyosa xarada; tot lo que vosté té de petit té d' aixerit.

Ribas Mas—A vosté també l' hem de felicitar per lo que pot fer la competencia á En Carles Altadill. Lo carté ve molt sovint á la Redacció; però carta seva ¡que 's cas! á Capelladas no hi ha paper per vosté.

Camalluhent—Vaya un altre vosté; se li podria alló que 's diu dels de Taya, Que si, si, que ja, ja, que may 'ns escriurá y cuidado que al principi semblaba que s' habia de menjar la secció de Trenca-Closcas.

Xarrich-Xarrach—Rebut lo seu; hi anirà tot.

Cap-Cigrany—Y lo seu id. de idem.

Lo demés que no 's menciona, aquesta senmana per variar, anirá.... allá hont anaba las altres.

PAU SANTYAS

ARQUITECTE

y professor de dibuix lineal, lavat y topográfich

Projectes d' edificis públichs y particulars,
aixecament de planos,
divisions de propietats, peritajes y tassacions.

Carrer Yaguaron 302